

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα μακρινό μέρος στην Αυστρία ζούσε ένα παιδί. Οι γονείς του του έκαναν δώρο στα γενέθλιά του ένα πιάνο.

Μόλις το άνοιξε, είδε ένα μήνυμα που έλεγε ό τι ο Μότσαρτ είναι παιδί θαύμα. Από μικρό παιδί ήξερε να παίζει πολύ καλό πιάνο. Κάποιες φορές έπαιζε μαζί με την αδερφή του.

Μια φορά τους κάλεσαν να παίξουν σε μια παράσταση στη Βιέννη. Οι θεατές ξετρελάθηκαν και ο Μότσαρτ έγινε τόσο γνωστός που τον ξέρουμε μέχρι και σήμερα.

Αιμίλιος

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένα παιδί με το όνομα Μότσαρτ. Το πρωί πήγε στο σχολείο και η κυρία του του είπε να κάνει μια άσκηση. Να γράψει τι θα ήθελε να κάνει όταν μεγαλώσει.

Ο Μότσαρτ έγραψε ότι ήθελε να γίνει ένας μεγάλος συνθέτης! Όταν ήρθε η ώρα να παρουσιάσει την άσκηση στην τάξη, όλη του η τάξη άρχισε να γελάει και να του λέει ότι δεν θα τα καταφέρει. Όταν γύρισε σπίτι είπε ό,τι είχε συμβεί στους γονείς του. Τότε ο πατέρας του ο Λεοπόλδος του είπε: «Γιε μου, μην ακούς αυτά που λένε οι άλλοι, κάνε αυτό που νομίζεις».

Ο πατέρας του πήρε αυτόν και την αδερφή του και τους πήγε να παίξουν την πρώτη τους συναυλία μόλις στα 6 του χρόνια. Από τότε η καριέρα του Μότσαρτ όλο και καλυτέρευε και η μουσική του μας συνοδεύει μέχρι και σήμερα.

Γρηγόρης

Μια φορά κι έναν καιρό βγήκε στη ζωή ένα παιδί που τον έλεγαν Μότσαρτ. Μετά από πέντε χρόνια άρχισε να του αρέσει η μουσική και ένα χρόνο αργότερα έγραψε την πρώτη του σονάτα.

Μια μέρα άνοιξε το πιάνο του και εμφανίστηκε ένα μήνυμα που έγραφε: «Είμαι ο βοηθός σου!». Από το πουθενά εμφανίστηκε ένα βιολί που μιλούσε.

Από τότε έγιναν φίλοι και ο ένας βοηθούσε τον άλλον. Έφτιαχναν πολλά έργα μαζί. Το αγαπημένο τους δημιούργημα ήταν «Ο μαγικός αυλός»!

Γιάννης

Έναν χειμώνα στην Αυστρία ο Μότσαρτ πήγε στη Βιέννη. Η βασίλισσα είχε ακούσει ότι ο μικρός Μότσαρτ ήταν παιδί θαύμα στη μουσική. Ο Μότσαρτ πήγε στο παλάτι και έπαιξε όσο καλύτερα μπορούσε. Η βασίλισσα τού χάρισε ένα μέτζο πιάνο και ένα διαμαντένιο βιολί. Ο Μότσαρτ την ευχαρίστησε, κι αυτή του ζήτησε να παίξει μουσική στο βασιλικό δείπνο. Αυτός δέχτηκε και η βασίλισσα χάρηκε!

Βασίλης

Μια καλοκαιρινή μέρα ο Βιολάκος βγήκε έξω στην εξοχή για να παίξει βιολί. Μετά από λίγο ήρθε ο μπαμπάς του και του έκανε δώρο ένα πιάνο. Του αποκάλυψε ότι αυτό το πιάνο ήταν του Μότσαρτ και μ' αυτό έκανε τις πρώτες του συναυλίες, όταν ήταν 6 χρονών...

Ελένη

Γεια σας, είμαι ο Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ ακόμα ζω στην Αυστρία και έχω μια αδερφή, τη Μαρία -Άννα. Είναι μεγαλύτερη από εμένα. Αυτή με οδήγησε στην καριέρα μου, επειδή έπαιζε πιάνο. Άκουγα όλες αυτές τις όμορφες μελωδίες και έτσι αποφάσισα να μάθω και εγώ πιάνο.

- ▲ Θυμάμαι το πρώτο μου έργο που λεγόταν «Σονάτα». Στο σπίτι, όταν το έπαιξα πρώτη φορά μπροστά στους γονείς μου, με συνόδεψε και η αδερφή μου με το βιολί της. Η μαμά και ο μπαμπάς μου έκλαιγαν από τη συγκίνηση.

Όσο περνούσαν τα χρόνια, γινόμουν όλο και καλύτερος. Έκανα πολλές συναυλίες. Ήταν πάντα εκεί και η αδερφή μου και ο μπαμπάς μου και η μαμά μου. Άκουγα το πλήθος να ζητωκραυγάζει. Είχαν μείνει αξέχαστες σε όλο τον κόσμο.

Αμαλία

Γεια σας, είμαι ο Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ. Ζω στην Αυστρία που μου φαίνεται μια πολύ ωραία χώρα. Μένω σε μια γειτονιά στο Σάλτσμπουργκ σε ένα κίτρινο σπίτι. Μαζί μου ζουν ο μπαμπάς μου, η μαμά μου και η αδερφή μου. Έχω μια φοβερή η οικογένεια.

... Ήταν τα έκτα γενέθλιά μου και ήμουν τόσο ενθουσιασμένος που το προηγούμενο βράδυ δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Περίμενα να δω το δώρο μου! Η καλύτερη Τρίτη της ζωής μου! Το δώρο μου ήταν ένα πιάνο!!!

Ήμουν τόσο χαρούμενος που δεν μπορούσα να μιλήσω! Από τότε, κάθε πρωί έπαιζα πιάνο μέχρι το βράδυ. Κάποια μέρα έγραψα και ένα τραγούδι. Το ονόμασα σονάτα. Όποτε το έπαιζα όλη η οικογένεια ερχόταν να με ακούσει. Με αποκαλούσαν «παιδί θαύμα» κι αυτό με χαροποιούσε αφάνταστα. Το σπίτι μου γέμιζε νότες. Αυτό δεν σήμαινε τίποτε άλλο... Έπρεπε να γίνω μουσικός.

Μάξιμος

Ένα ηλιόλουστο, φθινοπωρινό πρωινό ξύπνησα σαν να ήμουν σε παραμύθι. Από το πρωί τα δάχτυλά μου ακουμπούσαν κάθε πλήκτρο του πιάνου. Ήταν η μέρα που κατάφερα να ολοκληρώσω το πρώτο μου κονσέρτο, αν και ήμουν μόλις 6 ετών. Ήταν επίσης μια από τις πολλές φορές που έκανα και τον πατέρα μου περήφανο, με αποτέλεσμα να με αποκαλεί «Το παιδί θαύμα!».

Τριγυρνούσα στην πόλη και ρωτούσα για να βρω το σπίτι μου, αλλά κανείς δεν με κοιτούσε, ούτε μου απαντούσε. Οι άνθρωποι γύρω μου κρατούσαν κάτι παράξενα πράγματα στα χέρια τους, δεν ήξερα τι ήταν αλλά ήμουν περίεργος. Σε μια στιγμή κοίταξα ψηλά και είδα ένα τεράστιο, πανύψηλο, κίτρινο κτήριο.

Στην εποχή μου, στη Βιέννη της Αυστρίας τα τραγούδια μου άρχισαν να έχουν τόσο ενδιαφέρον που συχνά μας καλούσαν σε συναρπαστικές συναυλίες κλασικής μουσικής.

...
Όταν μπήκα μέσα, υπήρχαν χιλιάδες άνθρωποι που κοίταζαν τα πορτρέτα όλης μου της οικογένειας και τότε κατάλαβα ότι ήταν το δικό μου σπίτι. Στο κεφάλι μου περνούσαν μία μία οι αναμνήσεις της παιδικής μου ηλικίας, πήγαινα σε κάθε άνθρωπο και του έλεγα να φύγει από το σπίτι μου αλλά και πάλι δεν με άκουγαν ούτε μου έδιναν σημασία .

Έφυγα και περνώντας από ένα σπίτι, είδα ένα μικρό αγόρι που έπαιζε τέλεια το «Αλά τούρκα», ένα από τα πιο δημοφιλή κομμάτια μου. Ένιωσα συγκίνηση και μπήκα μέσα να τον ακούσω. Η μαγεία του μου θύμιζε εμένα στην παιδική μου ηλικία, ήταν η δεύτερη φορά που το ένιωθα αυτό. Τον άγγιξα απαλά στην πλάτη του αλλά δεν με κατάλαβε, ένιωθα αόρατος, όμως δεν ήξερα γιατί. Κάθισα δίπλα του για λίγο. Όταν τελείωσε, κάθισε δίπλα μου αμίλητος .

«Να βλέπεις το ηλιοβασίλεμα και πάντα θα είμαι εκεί!»

Πότε δεν περίμενα ότι ιστορία μου συνεχίζεται. Αυτό το αγοράκι με έκανε να καταλάβω πολλά.

Κρυσταλλένια

Μια φορά και έναν καιρό κάπου στην Αυστρία γεννήθηκε ένα μωρό, ο Μότσαρτ. Όλοι στην οικογένειά του ήταν πολύ χαρούμενοι και περήφανοι γι' αυτόν.

Όσο μεγάλωνε ο Μότσαρτ, έδειχνε όλο και περισσότερο αγάπη στη μουσική. Ένα πρωινό του Ιανουαρίου λίγο πριν τα γενέθλιά του, έπιασε στα χέρια του τη μπαγκέτα και χτύπησε τα τύμπανα. Εκείνη τη στιγμή, καθώς ο μπαμπάς του έπαιζε πιάνο, άνοιξε το καπάκι και βγήκε ένα μήνυμα που έλεγε: «Ο ΜΟΤΣΑΡΤ ΕΙΝΑΙ ΠΑΙΔΙ ΘΑΥΜΑ!».

Λίγα λεπτά μετά, ο Μότσαρτ έπιασε το βιολί και άρχισε να παίζει μια δική του μελωδία. Τότε όλο το δωμάτιο γέμισε νότες και χρώματα. Η αδερφή του Μαρία Άννα και η μητέρα του Άννα Μαρία μπήκαν στο δωμάτιο. Ξαφνιάστηκαν, όμως αντί να πουν κάτι, κάθισαν να απολαύσουν τη μουσική

Μετά από αυτό το γεγονός, ο πατέρας του και η μητέρα του αποφάσισαν να αναδείξουν το ταλέντο του Μότσαρτ σε όλον τον κόσμο.

Μαρία

Μια ωραία, ανοιξιάτικη μέρα, η Μαρία θα πήγαινε εκδρομή με το σχολείο της στην Αυστρία.

-Είμαι πολύ ενθουσιασμένη πού θα πάω εκδρομή σήμερα!

Η Μαρία γρήγορα γρήγορα, πήρε τη βαλίτσα της και κατευθύνθηκε προς το σχολείο. Ανέβηκαν όλα τα παιδιά στο σχολικό και η εκδρομή είχε μόλις αρχίσει.

Όταν έφτασαν στον προορισμό τους, η καθηγήτριά τους τούς ρώτησε, αν ήξεραν σε ποια πόλη της Αυστρίας βρίσκονταν. Όλοι φώναξαν συγχρονισμένα:

« Σάλτσμπουργκ! »

...

...

Πρώτα περπάτησαν μέχρι ένα ζαχαροπλαστείο, όπου πήραν πολλά γλυκά. Ύστερα κατευθύνθηκαν προς το σπίτι του Μότσαρτ που είχε γίνει μουσείο. Όταν έφτασαν, η Μαρία ένιωσε παράξενα, νόμιζε ότι είχε πάει πίσω στο χρόνο. Έβλεπε έναν δράκο να συνθέτει νότες και ένα σιντριβάνι γεμάτο μελωδίες.

Τότε κατάλαβε πως ο δράκος ήταν ο Μότσαρτ που προσπαθούσε να συνεχίσει αυτό που είχε αρχίσει, τη μουσική. Άκουσε προσεκτικά κάθε νότα και είχε μια φανταστική εμπειρία. Η μουσική του Μότσαρτ μας συνδέει με τον ίδιο το Μότσαρτ.

Νέλλη

Ενα χειμωνιάτικο πρωινό στις χειμωνιάτικες διακοπές, πριν τα Χριστούγεννα, η Σαμάνθα θα πήγαινε να πάρει δώρα για την οικογένειά της και τους φίλους της.

Ξεκίνησε από το σπίτι της και άρχισε να τρέχει για να προλάβει ανοιχτά τα μαγαζιά. Πέρασε από το πάρκο και είδε ένα πιάνο. Πλησίασε κοντά και άρχισε να παίζει. Όλος ο κόσμος μαζεύτηκε γύρω από τη Σαμάνθα. Όλοι μαγεύτηκαν από τη μουσική της.

...

Ξαφνικά ο Μότσαρτ πετάχτηκε από το πιάνο! Είπε στη Σαμάνθα ότι έπαιζε πάρα πολύ καλά και εκείνη κοκκίνισε σαν παντζάρι. Η Σαμάνθα είχε ενθουσιαστεί τόσο πολύ που μιλούσε με τον Μότσαρτ και του έκανε ερωτήσεις.

Τότε ένας αστυνομικός πλησίασε και όλοι όσοι είχαν καθίσει γύρω από το κορίτσι και τον Μότσαρτ σαν να εξαφανίστηκαν με το που τον είδαν. Όμως ο αστυνομικός δεν ήταν κακός. Δεν είχε έρθει για να τους κάνει παρατήρηση, αλλά για να πει στο κορίτσι ότι έπαιζε τόσο ωραία το πιάνο σαν τον Μότσαρτ.

Νινέτα

Μια χειμωνιάτικη μέρα στην πρωτεύουσα της Αυστρίας, τη Βιέννη, ο μικρός Μότσαρτ έφτιαχνε μια σονάτα με τον πατέρα του, ο οποίος τον αποκαλούσε «παιδί θαύμα». Οι όμορφες μελωδίες του πλημμύριζαν το δωμάτιο.

Ο πατέρας του φώναξε τη μεγαλύτερή του αδερφή να τον ακούσει. Ήταν πολύ περήφανη για τον τετράχρονο αδερφό της.

Μετά από λίγα χρόνια ο Μότσαρτ έγινε ένας μουσικός που ταξίδευε σε πολλές χώρες για να κάνει συναυλίες και παραστάσεις. Ήταν ένας από τους μικρούς, διάσημους συνθέτες του κόσμου.

Ουρανία

Ο μικρός Μότσαρτ απολάμβανε κάθε στιγμή, όταν έπαιζε μουσική στο καθιστικό του σπιτιού του στο Σάλτσμπουργκ. Συνήθως τον παρακολουθούσε και ο πατέρας του, ο Λεοπόλδος, ο οποίος τον αποκαλούσε και «παιδί θαύμα».

Μια μέρα, όπως έγραφε μια σονάτα με τη βοήθεια του πατέρα του, έγινε κάτι απίστευτο. Όταν άρχισε να παίζει τις νότες που είχε συνθέσει, το δωμάτιο γέμισε χρώματα. Ο Λεοπόλδος είχε μείνει άφωνος. Η σονάτα του μικρού Μότσαρτ ήταν τόσο καλή που και η φύση την απολάμβανε. Τότε ήρθε στο καθιστικό και η αδερφή του, η Μαρία- Άννα. Κάθισε μαζί με τον πατέρα της, ο οποίος ήταν πολύ περήφανος για τον τρίχρονο γιο του!

Από τότε κάθε φορά που έπαιζε αυτή τη σονάτα, το δωμάτιο γέμιζε χρώματα.

Ήταν ένα ανοιξιάτικο απόγευμα. Ο μικρός Μότσαρτ είχε βγει μια βόλτα στο δάσος. Του άρεσε να περπατάει στη φύση. Να ακούει το κελάηδισμα των πουλιών, το θρόισμα των φύλλων και το νερό να τρέχει γάργαρο στα ρυάκια. Ο Μότσαρτ ήταν ένα μοναδικό παιδί. Του άρεσε να παίζει πιάνο και να συνθέτει τις δικές του μελωδίες.

Καθώς προχωρούσε, ένα πιάνο εμφανίστηκε μπροστά του. Τα μάτια του έλαμψαν και ένα χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπό του. Αμέσως έτρεξε να καθίσει μπροστά από το πιάνο. Άνοιξε το καπάκι, τα δάχτυλα του άρχισαν να πατάνε τα ασπρόμαυρα πλήκτρα και ευχάριστες μελωδίες να ξεχύνονται στον αέρα. Μέσα σε λίγα λεπτά γύρω από το πιάνο είχαν μαζευτεί μικρά και μεγάλα ζώα. Τα σκιουράκια χόρευαν και πηδούσαν πάνω στο πιάνο, τα πουλάκια συνοδεύουν το τραγούδι του Μότσαρτ με το κελάηδισμά τους, ο λύκος και η αρκούδα περπατούσαν στον ρυθμό.

Πέρασαν ώρες πολλές διασκεδάζοντας. Κάποια στιγμή όμως έφτασε η ώρα που ο ήλιος άρχισε να χάνεται σιγά σιγά και ουρανός να παίρνει τα χρώματα του δειλινού. Είχαν περάσει όλοι τους μια φανταστική μέρα. Εκεί που ο Μότσαρτ σηκωνόταν να φύγει, ένα μήνυμα βγήκε από το πιάνο: «Ό, τι κι αν κάνεις, να το κάνεις με χαρά και αισιοδοξία! Αυτό είναι το κλειδί της δημιουργίας!».

Φωτεινή